FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (andra avdelningen)
den 28 november 2005 *

I mål T-94/04,

European Environmental Bureau (EEB), med säte i Bryssel (Belgien),

Pesticides Action Network Europe, med säte i London (Förenade kungariket),

International Union of Food, Agricultural, Hotel, Restaurant, Catering, Tobacco and Allied Workers' Associations (IUF), med säte i Genève (Schweiz),

European Federation of Trade Unions in the Food, Agricultural and Tourism sectors and allied branches (EFFAT), med säte i Bryssel,

Stichting Natuur en Milieu, med säte i Utrecht (Nederländerna),

Svenska Naturskyddsföreningen, med säte i Stockholm (Sverige),

företrädda av advokaterna P. van den Biesen, G. Vandersanden och B. Arentz,

sökande,

* Rättegångsspråk: engelska.

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av B. Doherty, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

med stöd av

Syngenta Ltd, med säte i Guildford (Förenade kungariket), företrätt av C. Simpson, solicitor, och D. Abrahams, barrister,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens direktiv 2003/112/EG av den 1 december 2003 om ändring av rådets direktiv 91/414/EEG för att föra in paraquat som verksamt ämne (EGT L 321, s. 32),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN(andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden J. Pirrung samt domarna A.W.H. Meij och I. Pelikánová,

justitiesekreterare: E. Coulon,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

Direktiv 91/414/EEG

1 I artikel 4 i rådets direktiv 91/414/EEG av den 15 juni 1991 om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden (EGT L 230, s. 1; svensk specialutgåva, område 13, volym 20, s. 236) föreskrivs allmänna villkor och det förfarande som skall tillämpas för beviljande, omprövning och återkallande av godkännanden för utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden. I artikel 4.1 a i direktiv 91/414 fastställs närmare att endast de växtskyddsmedel vars verksamma ämnen upptagits i den förteckning som förekommer i bilaga 1 till direktiv 91/414 får godkännas.

2 De krav som skall vara uppfyllda för att ett verksamt ämne skall tas upp i bilaga 1 anges i artikel 5 i direktiv 91/414. Så kan endast ske när det, med beaktande av aktuell vetenskaplig och teknisk kunskap, kan antas att de växtskyddsmedel som innehåller det verksamma ämnet uppfyller vissa krav vad gäller avsaknaden av skadliga effekter på människors eller djurs hälsa eller på miljön.

3 I artikel 8.2 i direktivet föreskrivs att trots vad som sägs i artikel 4 får en medlemsstat under en övergångsperiod godkänna att växtskyddsmedel som innehåller verksamma ämnen som inte är upptagna i bilaga 1 och som fanns på marknaden två år efter anmälan av detta direktiv släpps ut på marknaden inom sitt territorium.

4 De verksamma ämnen som ingår i de växtskyddsmedel som beviljats undantag i enlighet med artikel 8.2 i direktiv 91/414 blir föremål för en successiv undersökning inom ramen för kommissionens arbetsprogram.

Förordning nr 3600/92/EEG

5 I artikel 5 i kommissionens förordning (EEG) nr 3600/92 av den 11 december 1992 om närmare bestämmelser för genomförandet av den första etappen i det arbetsprogram som avses i artikel 8.2 i direktiv 91/414 (EGT L 366, s. 10; svensk specialutgåva, område 3, volym 46, s. 203) föreskrivs att kommissionen skall fastställa den förteckning över de verksamma ämnen som skall utvärderas och den skall utnämna en rapporterande medlemsstat för utvärdering av varje verksamt ämne.

6 Av artiklarna 6 och 7 i förordning nr 3600/92 framgår att den rapporterande medlemsstaten skall utvärdera det verksamma ämnet och tillställa kommissionen en rapport om hur utvärderingen utfallit tillsammans med ett förslag om att ta upp det verksamma ämnet i bilaga 1 till direktiv 91/414 eller vidta andra åtgärder, såsom att ta bort det verksamma ämnet från marknaden.

7 Kommissionen skall därefter ge Ständiga kommittén för livsmedelskedjan och djurhälsa, som inrättats i enlighet med artikel 58 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002 av den 28 januari 2002 om allmänna principer och krav för livsmedelslagstiftning, om inrättande av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet och om förfaranden i frågor som gäller livsmedelssäkerhet (EGT L 31, s. 1), i uppdrag att granska rapporten.

8 I artikel 7.3a i förordning nr 3600/92, som införts genom kommissionens förordning (EG) nr 1199/97 av den 27 juni 1997 om ändring av förordning (EEG) nr 3600/92 (EGT L 170, s. 19), föreskrivs att kommissionen skall lägga fram ett utkast, som kan anta olika former, till kommittén. Om det föreslås att det verksamma ämnet skall tas upp i bilaga 1 till direktiv 91/414 skall utkastet ges formen av ett utkast till direktiv. Om det i utkastet föreslås att negativa åtgärder skall vidtas mot det verksamma ämnet, däribland att återkalla godkännandet av växtskyddsmedel som innehåller det verksamma ämnet, får utkastet ges formen av ett utkast till beslut riktat till medlemsstaterna.

Bakgrunden till tvisten

9 Förevarande mål har sex sökande. Den första sökande är European Environmental Bureau (EEB), en förening bildad enligt belgisk rätt, vars ändamål enligt stadgarna särskilt är att främja skyddet och bevarandet av miljön i Europeiska unionens medlemsstater. EEB ingår i några av kommissionens rådgivande organ, bland annat i den ständiga gruppen för växtskydd och i den rådgivande kommittén för miljöfrågor inom jordbruket. Föreningen är likaså medlem i European Habitats Forum och är deltagare och observatör inom ramen för rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (EGT L 206, s. 7; svensk specialutgåva, område 15, volym 11, s. 114).

10 Den andra sökanden, Pesticides Action Network Europe, är en förening bildad enligt engelsk rätt, vars ändamål är att främja alternativa och hållbara lösningar för användningen av bekämpningsmedel. Sökanden deltog den 4 november 2002 i den av kommissionen organiserade konferensen Stakeholders' Conference on the Development of a Thematic Strategy on the Sustainable Use of Pesticides.

11 Den tredje sökanden, International Union of Food, Agricultural, Hotel, Restaurant, Catering, Tobacco and Allied Workers' Associations (IUF), är en internationell paraplyorganisation för nationella fackföreningar som företräder arbetstagare som är anställda inom olika områden, bland annat inom jordbruks- och odlingssektorn. Enligt stadgarna skall IUF särskilt företräda allmänna och särskilda arbetstagarintressen i samtliga medlemsstater samt anställda inom IUF:s ansvarsområden. IUF är en del av den Europeiska fackliga samorganisationen, som har erkänts av Europeiska unionen som den enda representativa branschövergripande fackliga organisationen på europeisk nivå.

12 European Federation of Trade Unions in the Food, Agricultural and Tourism sectors and allied branches (EFFAT) är en förening bildad enligt belgisk rätt och en av IUF:s regionala avdelningar. EFFAT ingår i några rådgivande organ som har upprättats av kommissionen, bland annat i den ständiga gruppen för växtskydd och i den rådgivande kommittén för miljöfrågor inom jordbruket.

13 Den femte sökanden, Stichting Natuur en Milieu (nedan kallad Natuur en Milieu), är en stiftelse bildad enligt nederländsk rätt, vars ändamål enligt stadgarna bland annat är att "utgöra en röst för dem som inte har någon" och erbjuda en levande natur och en frisk miljö för nuvarande och framtida generationer. Denna stiftelse är medlem i EEB.

14 Den sjätte sökanden, Svenska Naturskyddsföreningen (nedan kallad Naturskyddsföreningen), är en förening bildad enligt svensk rätt, vars ändamål enligt stadgarna särskilt är att mobilisera den allmänna opinionen och påverka beslutsprocessen vad gäller natur- och miljöskydd och arbeta för att områden som är av ekologiskt intresse skyddas och underhålls. Naturskyddsföreningen äger dessutom en gård, Osaby, i sydöstra Sverige, vid vilken det bedrivs ett ekologiskt jordbruk. Enligt sökandena utgör Osaby en mycket speciell biotop och det finns på området en utmärkt livsmiljö för amfibier som Triturius cristatus och Rana arvalis, som båda är arter som skyddas av direktiv 92/43.

15 I juli 1993 framförde flera företag, bland andra Syngenta Ltd, ett önskemål till kommissionen om att paraquat skulle föras in i bilaga 1 till direktiv 91/414.

16 I punkt 83 i bilaga 1 till förordning nr 3600/92 nämns paraquat som ett av de ämnen som omfattas av den första etappen i kommissionens arbetsprogram och som avses i artikel 8.2 i direktiv 91/414.

17 I kommissionens förordning (EG) nr 933/94 av den 27 april 1994 om fastställande av verksamma ämnen i växtskyddsmedel och om val av rapporterande medlemsstater för genomförandet av kommissionens förordning nr 3600/92 utsågs Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland till rapporterande medlemsstater för paraquat.

18 Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland lämnade in sina utvärderingsrapporter och rekommendationer till kommissionen den 31 oktober 1996 i enlighet med bestämmelserna i artikel 7.1 c i förordning nr 3600/92. Utvärderingsrapporten har granskats av medlemsstaterna och kommissionen inom ramen för arbetet i Ständiga kommittén för livsmedelskedjan och djurhälsa.

19 Den 12 juni 2003 uppmanade EEB, Pesticides Action Network Europe och Naturskyddsföreningen de europeiska miljöministrarna och kommissionen att inte uppta paraquat i bilaga 1 till direktiv 91/414. Samma uppmaning riktade dessutom EFFAT till de europeiska institutionerna den 25 september 2003.

Den omtvistade rättsakten

20 Den 1 december 2003 antog kommissionen direktiv 2003/112/EG om ändring av direktiv 91/414 för att föra in paraquat som verksamt ämne (EGT L 321, s. 32) (nedan kallad den omtvistade rättsakten).

21 Av artikel 1 och bilagan till den omtvistade rättsakten framgår att paraquat har förts in i bilaga 1 till direktiv 91/414. Av bilagan till den omtvistade rättsakten framgår dessutom att paraquat enbart får användas som herbicid och att vissa metoder för gödselspridning av produkter som innehåller paraquat är förbjudna.

22 I artikel 2 i den omtvistade rättsakten föreskrivs bland annat att medlemsstaterna senast den 30 april 2005 skall anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa den omtvistade rättsakten. Medlemsstaterna skall genast underrätta kommissionen om detta och tillämpa bestämmelserna från och med den 1 maj 2005.

23 Enligt artikel 3 i den omtvistade rättsakten skall medlemsstaterna granska godkännandena för samtliga växtskyddsmedel som innehåller paraquat för att kontrollera att villkoren beträffande dessa verksamma ämnen i bilaga 1 till direktiv 91/414 är uppfyllda.

24 Enligt artikel 4 första stycket i den omtvistade rättsakten skall medlemsstaterna se till att innehavarna av godkännandena senast den 31 mars 2008 avlägger en rapport om effekterna av de riskreducerande åtgärder som skall vidtas inom ramen för ett program för användarskydd och om de framsteg som gjorts i fråga om formuleringar av paraquat. I denna bestämmelse föreskrivs likaså att medlemsstaterna utan dröjsmål skall lämna denna information till kommissionen. I artikel 4 andra stycket i den omtvistade rättsakten föreskrivs att kommissionen till Ständiga kommittén för livsmedelskedjan och djurhälsa skall överlämna en rapport om tillämpningen av den omtvistade rättsakten, med angivande av om kraven för upptagande i bilaga 1 fortfarande uppfylls, och den får föreslå sådana ändringar, om nödvändigt även en strykning från bilaga 1, som den anser krävs.

25 I artikel 5 i den omtvistade rättsakten fastställs att rättsakten träder i kraft den 1 november 2004.

26 I artikel 6 i den omtvistade rättsakten anges slutligen att rättsakten riktar sig till medlemsstaterna.

Förfarandet och parternas yrkanden

27 Sökandena har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 27 februari 2004.

28 Genom särskild handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 18 maj 2004, framställde svaranden, med stöd av artikel 114 i förstainstansrättens rättegångsregler, en invändning om rättegångshinder. Sökandena ingav den 30 juli 2004 sina yttranden över denna invändning.

29 Genom handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 9 juni 2004, ansökte Syngenta Ltd om att få intervenera till stöd för svaranden. Ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning tillät interventionen genom beslut av den 14 oktober 2004. Intervenienten ingav inte sin interventionsinlaga inom den föreskrivna fristen.

30 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den omtvistade rättsakten, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

31 Svaranden har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

32 Enligt artikel 114.1 i rättegångsreglerna får förstainstansrätten om en part begär det meddela beslut i fråga om rättegångshinder utan att pröva själva sakfrågan. Enligt artikel 114.3 skall, om inte förstainstansrätten bestämmer annat, återstoden av förfarandet vara muntligt. Förstainstansrätten finner i förevarande fall att utredningen i målet är tillräcklig och att det saknas skäl att inleda det muntliga förfarandet.

Huruvida talan skall avvisas på grund av den omtvistade rättsaktens karaktär

33 Kommissionen har påpekat att det i artikel 230 fjärde stycket EG inte nämns att fysiska eller juridiska personer har möjlighet att väcka talan mot direktiv. Genom begäran om att förstainstansrätten skall ogiltigförklara den omtvistade rättsakten har sökandena begärt att gemenskapsdomstolen skall bortse från den exakta ordalydelsen av artikel 230 fjärde stycket EG. I vilket fall som helst skall talan mot den omtvistade rättsakten avvisas till följd av att direktiv är rättsligt bindande.

34 Förstainstansrätten har härvidlag fastställt, i motsats till kommissionens yrkanden, att även om det i artikel 230 fjärde stycket EG inte uttryckligen anges att en talan om ogiltigförklaring av ett direktiv som väcks av enskilda kan upptas till sakprövning, framgår det emellertid av rättspraxis att enbart detta förhållande inte är tillräckligt för att en sådan talan skall avvisas (se förstainstansrättens beslut av den 6 maj 2003 i mål T-321/02, Vannieuwenhuyze-Morin mot parlamentet och rådet, REG 2003, s. II-1997, punkt 21 och där angiven rättspraxis). Gemenskapsinstitutionerna kan inte heller kringgå det rättsliga skydd som denna bestämmelse ger enskilda endast genom att välja en viss form för en viss rättsakt (förstainstansrättens beslut av den 14 januari 2002 i mål T-84/01, Association contre l'heure d'été mot parlamentet och rådet, REG 2002, s. II-99, punkt 23 och där angiven rättspraxis).

35 Kommissionen har likaså felaktigt påstått att den omtvistade rättsaktens normativa karaktär utgör hinder för att enskilda kan väcka talan om ogiltigförklaring. Av domstolens rättspraxis framgår nämligen att under vissa omständigheter kan även en normativ rättsakt som är tillämplig på samtliga berörda ekonomiska aktörer beröra vissa av dessa aktörer direkt och personligen (domstolens dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet, REG 1991, s. I-2501, punkt 13, av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, punkt 19, svensk specialutgåva, s. I-00141, och av den 22 november 2001 i mål C-451/98, Antillean Rice Mills mot rådet, REG 2001, s. I-8949, punkt 46, samt förstainstansrättens dom av den 6 december 2001 i mål T-43/98, Emesa Sugar mot rådet, REG 2001, s. II-3519, punkt 47.

36 Under dessa omständigheter skall talan avvisas på grund av den omtvistade rättsaktens karaktär.

Huruvida talan skall avvisas på grund av att sökandena saknar talerätt

Parternas argument

37 Kommissionen har bestritt att sökandena berörs direkt och personligen av den omtvistade rättsakten. När det gäller frågan huruvida sökandena är personligen berörda av den omtvistade rättsakten har kommissionen gjort gällande att en fysisk eller juridisk person enligt rättspraxis endast kan vara personligen berörd av en rättsakt om den angår honom på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för honom eller på grund av en faktisk situation som särskiljer honom från alla andra personer, och som därigenom försätter honom i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som en rättsakt är riktad till (se domstolens dom av den 1 april 2004 i mål C-263/02 P, kommissionen mot Jégo-Quéré, REG 2004, s. I-3425, punkt 45 och där angiven rättspraxis). Detta är emellertid inte fallet i förevarande mål.

38 Sökandena har gjort gällande att de berörs direkt och personligen av den omtvistade rättsakten.

39 Vad beträffar villkoret att vara personligen berörd har sökandena inledningsvis gjort gällande att de berörs särskilt av den omtvistade rättsakten, eftersom deras verksamhet består i att försvara övergripande intressen, nämligen miljö- och hälsoskyddet. EEB, Natuur en Milieu och Naturskyddsföreningen är aktiva inom området för miljöskydd och naturens och den vilda faunans bevarande i enlighet med direktiv 92/43. IUF och EFFAT är aktiva inom området för skydd för arbetstagarnas intressen, särskilt jordbrukarnas, och deras hälsa. Den omtvistade

rättsakten inverkar särskilt på dessa intressen, eftersom den innebär en "tillbakagång" i utvecklingen i strid med gemenskapsrätten. Sökandena har tillfogat att den omtvistade rättsakten särskilt påverkar Naturskyddsföreningen, vars äganderätt äventyras.

40 Sökandena har för det andra gjort gällande att EEB och EFFAT har en särställning som kommissionens och andra europeiska institutioners rådgivare inom sina respektive behörighetsområden, att Natuur en Milieu, Naturskyddsföreningen och IUF åtnjuter en identisk ställning i förhållande till andra statliga eller överstatliga myndigheter och att vissa av sökandena i enlighet med deras ändamål enligt deras respektive stadgar uttryckligen har uppmanat kommissionen att inte uppta paraquat i bilaga 1 till direktiv 91/414.

41 Sökandena har för det tredje gjort gällande att Natuur en Milieu enligt nederländsk rätt är direkt och personligen berörd i och med att de rättsregler som skyddar miljöintressen och den vilda faunan har åsidosatts och att det samma gäller för Naturskyddsföreningen enligt svensk rätt.

42 Sökandena har för det fjärde även anfört att det, för att säkerställa att deras rättsliga ställning åtnjuter ett verksamt rättsligt skydd, att principen om jämlikhet i medel respekteras och att förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om hur Århuskonventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor skall tillämpas på Europeiska gemenskapens institutioner och organ (KOM/2003/0622 slutlig) (nedan kallat förslaget till Århusförordningen), är nödvändigt att deras talan tas upp till sakprövning.

43 När det gäller nödvändigheten av att säkerställa att deras rättsliga ställning åtnjuter ett verksamt rättsligt skydd har sökandena gjort gällande att en ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten skulle förhindra att ett antal invecklade, långa och kostsamma förfaranden för godkännande inleddes i olika medlemsstater. Om sökandena var tvungna att vända sig till de nationella domstolarna skulle de tvingas övervaka eventuella ansökningar om godkännande i samtliga medlemsstater, studera rättssystemen i de stater som mottagit ansökningar om försäljningstillstånd och sedermera väcka talan vid behöriga nationella domstolar. Dessutom måste de sökande som önskar hindra försäljning av ämnen som innehåller paraquat på grund av principen om ömsesidigt erkännande som föreskrivs i artikel 10 i direktiv 91/414 delta i alla nationella förfaranden. Sökanden har slutligen gjort gällande att det inte, i motsats till vad kommissionen har hävdat, rör sig om ren bekvämlighet, eftersom det praktiskt taget är uteslutet att en nationell domstol skulle uttala sig om den omtvistade rättsaktens giltighet. Vad beträffar sökandenas tillgång till ett verksamt rättsmedel, i enlighet med artiklarna 6 och 13 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (nedan kallad Europakonventionen), vilka är tillämpliga i förfarandet vid förstainstansrätten enligt artikel 6.2 EU, har sökandena följaktligen grund för att väcka förevarande talan i målet vid förstainstansrätten.

44 När det gäller principen om jämlikhet i medel har sökandena först och främst gjort gällande att en talan mot den omtvistade rättsakten som väcks av en tillverkare av paraquat, såsom Syngenta, skall tas upp till sakprövning med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG. Detta framgår av förstainstansrättens beslut av den 24 januari 2001 i de förenade målen T-112/00 och T-122/00, Iberotam m.fl. mot kommissionen (REG 2001, s. II-97), punkt 79. Av principen om jämlikhet i medel, som åsyftas i artiklarna 6, 13 och 14 i Europakonventionen, följer nämligen ett krav på att en part för vilken en rättsakt som antagits av kommissionen har motstridande effekter skall åtnjuta samma möjligheter att väcka talan mot en rättsakt som strider mot vederbörandens intressen. Sökandena har tillagt att domstolens dom av den 10 december 1969 i de förenade målen 10/68 och 18/68, Eridania m.fl. mot kommissionen (REG 1969, s. 459), enligt vilken enskildas talerätt inte kan följa av endast det faktum att de befinner sig i en konkurrensrelation i förhållande till dem till vilka den omtvistade rättsakten riktas, saknar relevans i det förevarande målet, eftersom nämnda dom avsåg en konkurrensrelation som helt skiljer sig från den situation som aktualiseras i det förevarande målet.

45 Slutligen har sökandena hävdat att deras talan skall tas upp till sakprövning med beaktande av motiveringen till förslaget till Århusförordningen. Kommissionen hävdade i förslaget att artikel 230 EG inte nödvändigtvis måste ändras för att europeiska miljöskyddsorganisationer som uppfyller vissa i förslaget uppställda objektiva kriterier skall tillerkännas talerätt. Sökandena uppfyller dessa kriterier, vilket enligt kommissionens resonemang är tillräckligt för att tillerkänna sökandena talerätt angående ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten.

Förstainstansrättens bedömning

46 Enligt artikel 230 fjärde stycket EG får "[v]arje fysisk eller juridisk person ... väcka talan mot ett beslut som är riktat till honom eller mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning eller ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen berör honom".

47 Vad beträffar det förevarande målet framgår det av artikel 6 i den omtvistade rättsakten att denna endast riktar sig till medlemsstaterna. Det ankommer alltså på sökandena att bland annat visa att de är personligen berörda av en rättsakt som inte är riktad till dem.

48 Härvidlag framgår det av rättspraxis att sökande till vilka, som i förevarande mål, en rättsakt inte är riktad endast kan göra anspråk på att vara personligen berörda om rättsakten angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och

därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som en rättsakt är riktad till (se domstolens dom av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, REG 2002, s. I-6677, punkt 36 och där angiven rättspraxis).

49 Det skall alltså kontrolleras huruvida sökandena berörs av den omtvistade rättsakten på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer.

50 För att bevisa att de berörs personligen av den omtvistade rättsakten har sökandena inledningsvis gjort gällande att de i synnerhet är berörda av rättsakten på grund av de allvarliga negativa följder som rättsakten har för miljöskyddet och skyddet för arbetstagarnas hälsa. Följderna konkretiseras genom att skyddet för dessa intressen försämras. Naturskyddsföreningen berörs dessutom särskilt, eftersom den omtvistade rättsakten inverkar på föreningens äganderätt.

51 Det skall först och främst påpekas att sökandena varken har preciserat på vilket sätt den omtvistade rättsakten skulle innebära en tillbakagång för miljöskyddet och skyddet för arbetstagarnas hälsa. De har inte heller åberopat konkreta omständigheter till stöd för de påstådda allvarliga negativa följderna för Naturskyddsföreningens äganderätt.

52 Det skall vidare framhållas att den omtvistade rättsakten medför en ändring av bilaga 1 till direktiv 91/414 genom att nämna paraquat som verksamt ämne och

genom att precisera villkoren för användning av paraquat som verksamt ämne (artikel 1). Den omtvistade rättsakten ålägger medlemsstaterna å ena sidan att granska godkännandena för samtliga växtskyddsmedel som innehåller paraquat och å andra sidan att ta upp varje godkänt växtskyddsmedel som innehåller paraquat till ny prövning (artikel 3). I den omtvistade rättsakten åläggs medlemsstaterna även att se till att innehavarna av godkännandena senast den 31 mars 2008 avlägger rapport om effekterna av de riskreducerande åtgärder som skall vidtas inom ramen för ett program för användarskydd och om de framsteg som gjorts i fråga om formuleringar av paraquat (artikel 4 första stycket). Kommissionen åläggs dessutom att till Ständiga kommittén för livsmedelskedjan och djurhälsa överlämna en rapport om tillämpningen av den omtvistade rättsakten, med angivande av om kraven för upptagande i bilaga 1 till direktiv 91/414 fortfarande uppfylls, och att föreslå sådana ändringar, om nödvändigt även en strykning från bilaga 1, som den anser krävs (artikel 4 andra stycket).

53 Oberoende av frågan vilken eller vilka av dessa bestämmelser som enligt sökandena utgör ett allvarligt intrång i de intressen som sökandena försvarar i form av en försämring av skyddet av dessa intressen och ett allvarligt intrång i en av sökandenas äganderätt, skall det fastställas att dessa bestämmelser berör dem i deras egenskap av organisationer som verkar för att skydda miljön eller arbetstagarnas hälsa eller i deras egenskap av ägare, på samma sätt som alla andra personer som befinner sig i samma situation.

54 Som framgår av rättspraxis är denna egenskap emellertid inte tillräcklig för att slå fast att sökandena berörs personligen av den omtvistade rättsakten (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 2 april 1998 i mål C-321/95 P, Greenpeace m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. I-1651, punkt 28, och förstainstansrättens beslut av den 30 april 2003 i mål T-154/02, Villiger Söhne mot rådet, REG 2003, s. II-1921, punkt 47 och där angiven rättspraxis).

55 Av det ovan sagda följer att det inte är möjligt att på grundval av de allvarliga negativa följder som den omtvistade rättsakten påstås ha för sökandenas intressen och äganderätt fastställa att de berörs personligen av den omtvistade rättsakten.

56 Sökandena har för det andra gjort gällande att EEB och EFFAT innehar en särställning i egenskap av europeiska institutioners rådgivare, att Natuur en Milieu, Naturskyddsföreningen och IUF åtnjuter en motsvarande ställning i förhållande till andra statliga eller överstatliga myndigheter och att vissa av sökandena i enlighet med deras ändamål, enligt deras respektive stadgar, uttryckligen har uppmanat kommissionen att inte uppta paraquat i bilaga 1 till direktiv 91/414.

57 Det skall erinras om att den omständigheten att en person på ett eller annat sätt deltar i det förfarande som leder till antagandet av en gemenskapsrättsakt särskiljer denna person med avseende på rättsakten i fråga enbart när vissa processrättsliga skyddsregler har föreskrivits för denna person i den tillämpliga gemenskapsrättsliga regleringen (se förstainstansrättens beslut av den 29 april 2002 i mål T-339/00, Bactria mot kommissionen, REG 2002, s. II-2287, punkt 51 och där angiven rättspraxis). I förevarande fall föreskrivs i den gemenskapsrättsliga reglering som är tillämplig på antagandet av den omtvistade rättsakten emellertid inte några processrättsliga skyddsregler för sökandena, eller ens någon som helst delaktighet för sådana rådgivande gemenskapsorgan som sökandena påstår sig utgöra, vare sig dessa är statliga eller överstatliga. Följaktligen innebär varken den omständigheten att sökandena uppmanat myndigheterna inom gemenskapen att inte ta upp paraquat i bilaga 1 till direktiv 91/414 eller sökandenas påstådda delaktighet som rådgivande organ till gemenskapen att sökandena anses personligen berörda av den omtvistade rättsakten.

58 När det för det tredje gäller påståendet att de nederländska och svenska rättssystemen medger att sökandena anses direkt och personligen berörda av

rättsakter som inverkar menligt på de intressen som dessa sökande försvarar skall det påpekas att den talerätt som tillerkänns ovannämnda sökande enligt rättsordningarna i vissa medlemsstater saknar betydelse för bedömningen av deras talerätt angående ogiltigförklaring av en gemenskapsrättsakt enligt artikel 230 fjärde stycket EG (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 9 augusti 1995 i mål T-585/93, Greenpeace m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2205, punkt 51).

59 Av det ovan sagda följer att det i gemenskapsrätten för närvarande inte föreskrivs någon rätt att väcka talan i allmänt intresse vid gemenskapsdomstolarna på så sätt som sökandena har hävdat i förevarande fall.

60 Sökandena har för det fjärde gjort gällande att det för ett sådant verksamt rättsligt skydd som avses i artiklarna 6 och 13 i Europakonventionen, vilken är tillämplig på gemenskapsinstitutionerna enligt artikel 6.2 EU, krävs att förevarande talan tas upp till sakprövning å ena sidan för att förfaranden vid de nationella domstolarna skulle bli långa, invecklade och kostsamma, och å andra sidan för att dessa domstolar skulle sakna förmåga att avgöra de frågor som uppkommit i detta mål.

61 Domstolen har i detta hänseende slagit fast att rätten till ett verksamt rättsligt skydd är en av de allmänna rättsprinciper som har sitt ursprung i medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner, och att denna rättighet mycket riktigt även har föreskrivits i artiklarna 6 och 13 i Europakonventionen (domen i det ovan i punkt 48 nämnda målet Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkterna 38 och 39).

62 Vad i övrigt gäller sökandenas påstående att de skulle förvägras ett verksamt rättsligt skydd om rådets invändning om rättegångshinder bifölls, skall det erinras om att det i EG-fördraget, genom å ena sidan artiklarna 230 EG och 241 EG och å andra sidan artikel 234 EG, har inrättats ett fullständigt system med rättsmedel och förfaranden för kontroll av huruvida de rättsakter som antas av gemenskapsinstitutionerna är lagenliga. Denna kontroll har anförtrotts gemenskapsdomstolen. I detta system har fysiska eller juridiska personer, som på grund av de begränsningar av deras talerätt som föreskrivs i artikel 230 fjärde stycket EG inte kan föra talan direkt vid domstolen angående en allmänt giltig rättsakts lagenlighet, möjlighet att åberopa att en sådan rättsakt är ogiltig, antingen inför EG-domstolen enligt artikel 241 EG eller inför nationell domstol, och därvid förmå denna, som själv saknar behörighet att pröva giltigheten av gemenskapens rättsakter, att begära förhandsavgörande från EG-domstolen angående denna fråga (domen i det ovan i punkt 48 nämnda målet Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkt 40).

63 Slutligen framgår det av rättspraxis att upptagande till sakprövning av en talan om ogiltigförklaring vid gemenskapsdomstolen inte kan vara beroende av frågan huruvida det finns möjlighet att genom att föra talan vid nationell domstol få till stånd en prövning av den omtvistade rättsaktens giltighet (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 48 nämnda målet Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkt 46).

64 Av detta följer att, enligt den uppfattning som domstolen uttryckt i rättspraxis, avsaknaden av ett verksamt rättsligt skydd inte i sig utgör grund för att talan skall tas upp till sakprövning, på sätt som sökandena har hävdat.

65 Sökandena har för det femte hävdat att deras talan skall tas upp till sakprövning till följd av principen om jämlikhet i rättsmedel. Det skall i detta hänseende påpekas att det av rättspraxis framgår att endast den omständigheten att en rättsakt har motsatt effekt för en sökande jämfört med dess effekt för en person som har talerätt

avseende ogiltigförklaring av den ifrågavarande rättsakten, inte är tillräcklig för att tillskriva sökanden talerätt (se, för ett liknande resonemang, domen i de ovan i punkt 44 nämnda förenade målen Eridania m.fl. mot kommissionen, punkt 7, och domstolens dom av den 23 maj 2000 i mål C-106/98 P, Comité d'entreprise de la société française de production m.fl. mot kommissionen, REG 2000, I-3649, punkt 41). Även om det antas att intervenienten har rätt att väcka talan om ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten, såsom sökandena har gjort gällande, innebär inte den omständigheten i sig att sökandena därmed uppfyller kraven på att vara personligen berörda av den omtvistade rättsakten, och inte heller att sökandena är befriade från skyldigheten att visa att de uppfyller detta krav.

66 Slutligen, för det sjätte, har sökandena gjort gällande att deras rätt att väcka talan å ena sidan följer av motiveringen till förslaget till Århusförordningen, där kommissionen har hävdat att de europeiska miljöskyddsorganisationer som uppfyller vissa objektiva kriterier har talerätt i enlighet med artikel 230 fjärde stycket EG, och å andra sidan att sökandena i förevarande mål uppfyller dessa objektiva kriterier.

67 Det skall påpekas att det enligt allmänna principer om normhierarki (se bland annat domstolens dom av den 27 oktober 1992 i mål C-240/90, Tyskland mot kommissionen, REG 1992, s. I-5383, punkt 42, svensk specialutgåva, volym 13, s. 143) är uteslutet att enskilda som inte uppfyller de i artikel 230 fjärde stycket EG uppställda kriterierna tillerkänns talerätt i enlighet med en sekundärrättsakt. Detsamma gäller motiveringen till ett förslag till en sekundärrättsakt.

68 Följaktligen är sökandena inte på grundval av den åberopade motiveringen befriade från skyldigheten att visa att de är personligen berörda av den omtvistade rättsakten. Även om det antas att sökandena utgör en sådan erkänd sammanslutning som avses

i förslaget till Århusförordningen, skall det för övrigt noteras att de inte har åberopat ett enda skäl till varför denna egenskap skulle medföra att de personligen berörs av den omtvistade rättsakten.

69 Med beaktande av det ovan sagda finner förstainstansrätten att sökandena inte är personligen berörda av den omtvistade rättsakten. Talan skall därför avvisas och det är inte nödvändigt att pröva huruvida sökandena är direkt berörda av denna rättsakt.

Rättegångskostnader

70 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

71 Enligt artikel 87.4 tredje stycket i rättegångsreglerna kan rätten besluta att en intervenient skall bära sina rättegångskostnader. I förevarande fall skall intervenienterna bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar förstainstansrätten (andra avdelningen) följande:

1) Talan avvisas.

2) Sökandena skall bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnad.

3) Intervenienten skall bära sin rättegångskostnad.

Luxemburg den 28 november 2005

E. Coulon

Justitiesekreterare

J. Pirrung

Ordförande